

KJAK

Fyrsti lögfrøðingurin fekk sína útbúgving í tí Ónda stað

Dagfinnur Danbjørg

Har skuldi hann læra at gera svart til hvítt og hvítt til svart. Soleiðis varð mær sagt frá fyri uml. seksti árum síðani, og søgan hevur víst seg at hava hald í verunleikanum. Brotsmaðurin skal hava ein, ið kann gera svart til hvítt, og myndugleikarnir skulu hava ein, ið kann gera hvítt til svart, og síðani skal dómarin gera niðurstøðuna. Vit kunnu ímynda okk-

um, um hin ákærði bert fekk egnan verjuløgfrøðing, meðan ákærarin onki hevði at skula hava sagt. Mundi hin ákærði ikki verið frikendur óansæð brotsverk? Og hinvegin, um hin ákærði onga verju hevði, meðan ákærin var vælfyrireikaður. Mundi ákærði so ikki verið dømdur? Hetta kann tykjast sum ein sjálvfylgja. Men hvat er

tað so, vit uppliva í landsins hægstu leiðslu í dag? Eitt umboð fyri teir svørt/hvítu loyvir sær einvegis at taka støðu – hvíta støðu sjálvandi – í einum sera tungum og fløkjasligum máli. Hann sigur sjálvur, at hann ikki er óheftur. Men burtursæð frá tí, sigur hann, so er alt OK og undir fullum kontrol. Hin svartu til hvítt vaskandi foldar hendur og skolar hin svarta

løgin í kloakkina. Undarligt at lögfrøðisstætturin ikki talar at. Tað er annars ikki tí, at eg veit ella haldi, at nøkur lík eru at finna í lastini. Men, men, Føroya fólk má sum eitt minstakrav kunna krevja, at skil er í galskap-wwinum

Er inngangur í tað ósjónliga?

Maria Jacobsen Skopun

Ja, tað er inngangur í tað ósjónliga. Tað er bara likamið, sum skilir okkum frá. So leingi sum vit eru í likaminum, eru vit burtur frá Harranum, sigur orðið. 2. Kongabók 2-11. Elias fór heim til Harran, úr tí sjónliga, inn í tað ósjónliga. Líkaleiðis stendur í Mósibók, at Enok livdi við Gudi og at Gud tók Enok heim til sín inn í tað ósjónliga. Jesus fór úr tí sjónliga inn í tað ósjónliga. Tað gjørði hann fleiri ferðir.

Tað vísir seg, at tað eru eingir avstandir í andans verð. Tað stendur skrivað, at alt sum er skapt. Jørðin, himmalin og alt, sum vit síggja, skal foranga, so at tað, sum ikki er skapt, skal blíva verandi.

1. Kor. 12, 26-27. Harrin sigur, at eina ferð enn, so skal hann rista jørðina og himmalin við fyrri at vísa, at alt tað, sum skapt er skal umskiftast, við tað at tað er skapt við, fyrri at vísa at tað, sum ikki blívur rist, skal blíva verandi.

Við tað at vit hava tað ósjónliga fyrri eyga, og ikki tað sjónliga, tí tað sjónliga er tímiligt, men hitt ósjónliga er ævigt.

Ein maður fór gangandi gjøgnum eindal ein finan summardag. Har vóru blómur, sól og vakureiki. Maðurin var blindur og deyvvur, so hann visti ikki nakað um hendan vakurleikan.

Líkaleiðis trúgvi eg, at vit eru líka nær í tí ósjónliga. Vit eru so upptikin av tí, sum vit

síggja uttan um okkum, at vit ikki hava tíð til tað andaliga.

Vit vita eisini, at tað er ein andaverð uttan um okkum, sum eisini ger vart við seg av og á, til dømis sum sjónir, dreymar og ymiskar ávaringar um ting, sum fara at henda.

Hetta kann eingin nokta fyrri, tí at tað hevur verið allar tíðir. Um tú ikki trýr hesum, so kanst tú læna tær bøkurnar »Hin heimurin« eftir Petur Jacob Sigvardsen. Tær eru triggjar.

Eg minnst væl fyrri nógvum árum síðan, at mamma kom upp ein morgun. Tað vóru bara mamma og eg inni. Tá segði hon við meg, at hon hevði droymt, at postbáturin »Dúgván« hevði funnið ein deyðan mann við ongum høvdi á fjørðinum. Tá var báturin ikki komin. So kemur beiggi mín inn eina løtu seinni. Hann hevði verið úti, tá báturin kom. Tað fyrsta, hann sigur, er at »Dúgván« hevði funnið ein deyðan

mann við ongum høvdi.

Hvussu kann hetta forklárast? Vit vita, at tað er ein andaverð uttan um okkum, sum eisini ger um seg av og á við sjónum, dreymum og ymiskum ávaringum um ting, sum fara at henda.

Tonk tá andaverurnar koma til sjónard og Gud so sendur Jesus at taka børn síni heim.

Gud hevur gjørt hesa jørðina og himmalin til okkm at vera bara fyrri eitt tíðarskeið.

Tað er eingin, sum kann siga, hvat ið var til áðrenn nakað. Eingin kann gera nakað burtur úr ongum. Ein byrjan má hava verið til, annars hevði alt sum er til í dag, ikki verið til. Gud er tann einasti, sum var til tá einki var til. Sjálvandi er tað Hann, sum hevur skapt alt. Hann er alfa og omega, hin fyrsti og hin síðsti. Upphavið og endin. Ein dagur hjá Honum er sum túsund ár og túsund ár sum ein dagur.

Tað má vera ein intelli-

gensur, sum hevur fingið alt upp at koyra. Um vit hugsa um sólina til dømis, var hon nærri okkum, høvdu vit blivið brend, var hon longur burtur, vóru vit deyð í kulda. So Hann hevur vitað, hvar hann skuldi seta hana.

Um tú hevði eina klokku og allar deilirnar liggjandi framman fyrri tær, heldur tú at deilirnir knappliga kundu lopið inn aftur í klokkuna og sett seg upp á rætta pláss, so klokkan fór aftur at ganga? Nei, tað er bara urmakarin, sum kann seta klokkuna saman, so hon fer aftur at ganga.

Hetta skrivi eg til tey, sum trúgva at alt er knappliga blivið til sum eitt skot.

Hvat við eyganum, við øllum teimum finu saman-setingunum. Eygað, sum er sum eitt undurverk. Ella er tað útviklað gjøgnum milli-ónir av árum?

Kanska at onkur, sum er

útviklaður frá eini apu, hevur fingið ein so góðan heila. Um vit vóru slektað frá apum, so hevði tað víst seg, at onkur var mitt í prosessini. Deilvís verið apa og menniskja. So høvdu vit nokk sæð onkran við hálvlongum fittum hala. Sjálvandi kunnu tær læra eins og onnur djór. Nei, gloym alt um apuna.

Tann, sum var til tá einki var til, tað er Hann, sum hevur skapt alt.

Tað eru nógv, sum stara út í himmalrúmið, so tey missa seg sjálv og Gud burtur, tí tað er so endaleyst rúm. Vit lesa í Bíbliuni, at tað er ein triði himmal og eisini ein 7. himmal. Sannleikin er tann, at vit duga ikki at ímynda okkum, hvussu tað er har Gud býr.

Vit lesa í Bíbliuni, at har eru gøturnar av gulli. Havið er líkt krystalli. Gud sjálvan kunnu vit ikki síggja so leingi sum vit eru í hesum likaminum. Hava vit latið okkum reinsað í Jesu blóði,

so eru vit vælkominn inn. Alt, sum har er, er heilagt og reint. Gud kennir øll loyndarmál. Einki er dult fyrri honum. Álíkavæl elskar Hann hvørt menniskja.

Tonk at Hann veit hvussu nógv hár, vit hava á høvðinum, og at tað fellur ikki ein spurvur til jarðar uttan Hansara vilja.

Vit síggja eisini, at Jesus hevur verið frá upphavi, 1. Mós. 315 sigur Gud við slanguna, at kvinnan er set skuldi knúsa høvdið á slanguni. Kvinnunar set tað var Jesus, og høvdið á slanguni var Satan. Longu í Gamla Testamenti vísir Gud til Jesus og allan vegin út-eftir. Tá deyðseingilin gekk ígjøgnum Egyptaland, tá bað Gud ísraelsmenn taka eitt lýtaleyst lamb og smyrja blóðið á báðar durastavirnar og træið yvir durunum. Tá ið eg síggi blóðið, skal eg loypa tykkum um. Lambið skuldi vera lýtaleyst. Tað minnir um at Jesus var uttan synd. Eisini tá ið Rahab hevði hýst ísraelsmonnum, komu tey ásamt um fyrri at verja familjuna, at hon skuldi binda reyðan trád í vind-eygað. Hetta vísir, at tráðurin, sum var reyður, skuldi bjarga teimum. Tað vísir á blóð Jesusar.

Eg fái ikki her tikið fleiri dømi. Ígjøgnum alt Gamla Testamenti er allastaðni sum ein reyður tráður. Jesu blóð.

Sí tað Guds lamb, sum ber heimsins synd-